

Дорогі браття і сестри, співвітчизники!

Усяке царство, що розділилося в собі, спустошиться, і всяке місто чи дім, що розділився у собі, не встоїть. (Мф. 12,25)

В умовах, коли знову в нашій державі загострюється політичне суперництво, що підриває основи нашої державності, коли провідні державні інституції не можуть знайти порозуміння, а розчарування, байдужість та зневіра опановують суспільство - християнські Церкви України вважають своїм обов'язком звернутися до вас з викладенням свого погляду на ці проблеми та можливі шляхи їхнього подолання.

Ми переконані, що незалежність нашої держави - дар Божий, яким ми повинні розпоряджатися мудро і зважено, примножуючи, а не марнуючи дане нам Господом. Заповідана Спасителем любов до ближнього, як до самого себе (Мф. 22,39) повинна виявлятися не тільки через любов до окремих осіб, але й через любов до всього українського народу, як до своєї великої родини.

Ознакою істинної любові є жертовність, коли заради того, кого любиш, готовий віддати - і віддаєш - найцінніше, включно з самим життям. «Немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ін. 15, 13) - говорить Господь Ісус Христос. Заради спасіння свого народу від гніву Божого пророк Мойсей був готовий прийняти на себе покарання за його відступництво. «Я жадав би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені по плоті» (Рим. 9, 3) - говорить апостол Павел. Ці приклади жертовної любові до свого народу повинні надихати кожного з нас, а особливо кожного, хто наділений владою, на служіння Україні.

Влада дається Богом для того, щоб її носій, тримаючи в руках меч закону, захищав добро і карав зло. Кожен представник влади є невід'ємною частиною народу, а не стоїть над ним. Той, в чії руки дана влада, - законодавча, виконавча чи судова - повинен пам'ятати, що за її використання він дасть відповідь не тільки перед суспільством та судом історії,

але й перед Самим Богом - чи служив він народові, виявляючи любов до нього, чи служив він самому собі?

Сьогодні ми вважаємо особливо актуальними винесені в епіграф євангельські слова. Це - нагадування всім, що боротьба за кращий політичний устрій, за утримання або перерозподіл владних повноважень може привести до остаточного руйнування нашого державного дому.

Не раз в історії українського народу непримиренна боротьба між його провідниками приводила до знищення державності. Міжусобні чвари князів, боротьба між собою гетьманів часів Руїни, взаємне поборювання керівників національно-визвольного руху в ХХ ст. - все це сумні приклади того, як у боротьбі за владу над Україною руйнувалася сама Україна, нищилася її державність, чим вміло користувалися супротивники. Не варто повторювати цих помилок!

Дорогі співвітчизники!

На керівниках лежить велика відповідальність за долю України, але це не означає, що частини цієї відповідальності не несе кожен з нас. Не потрібно чекати, доки хтось інший вирішить наші проблеми. Якщо кожен на своєму місці в міру можливого працюватиме на славу Божу та благо України - тоді ми дійсно зможемо виправити недоліки нашого державного і суспільного життя.

Не зважаючи на політичні конфлікти за час незалежності України наш народ ніколи не опускався до вуличних заворушень чи збройного протистояння, а громадянські протести завжди носили мирний характер. Це свідчить про мудрість і зваженість народу, яка є запорукою можливості знайти порозуміння.

Цим спільним зверненням ми хочемо показати приклад того, що, не зважаючи на об'єктивні відмінності між нами, ми можемо працювати разом. Віримо, що і політики та державні діячі, залишаючись прихильниками різних поглядів, зможуть знайти форми співпраці на благо України.

Зневіра і розчарування не повинні зупиняти нашого суспільного поступу, бо тільки на нас, громадянах України, лежить відповідальність за те, що буде з нашим спільним домом завтра. Молімося Богові за владу і народ, працюймо разом - і нехай Господь допоможе нам!

Закликаємо на всіх вас Боже благословення!

Звернення підписали:

Філарет (Денисенко) – Патріарх Київський і всієї Руси-України, Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату;

Любомир

(Гузар)

Верховний Архієпископ, Глава Української Греко-Католицької Церкви;

Митрофан (Юрчук)

– Архієпископ Білоцерківський і Богуславський, Керуючий справами Української Православної Церкви;

Маркіян Трофим'як

– Єпископ, Заступник Голови конференції єпископів Римсько-католицької Церкви в Україні;

В'ячеслав Нестерук

– Голова Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн – баптистів;

Михайло Паночко

– Старший єпископ Всеукраїнського Союзу Церков християн віри євангельської-п'ятидесятників;

Леонід Падун

– Старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви;

В'ячеслав Горпинчук

– Єпископ Української Лютеранської Церкви.

Ухвалено на зустрічі глав християнських Церков України від 7 жовтня 2008 р., м. Київ

Інститут релігійної свободи

www.irs.in.ua